

Η ΑΘΑΝΑΤΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΒΕΡΩΝΗΣ

(Από ένα μεσαιωνικό χειρόγραφο)

ΕΤΑΣΥ των ερωτικών ζευγών, που με τις περιπέτειές των ενέντευσαν τους παππάς και έμεναν για πάντα στην Ιστορία, συγκαταλέγονται εκ των πρώτων ο Ρωμαίος και η Ίουλιέττα, οι έρασται της Βερώνης, καθώς συνήθως τους αποκαλούν.

Η Ιστορία του έρωτός των εινε μιά απ' τις συγκινητικότερες που έχουν συμβεί. Θα σάς την διηγηθώ εινε ελάω με λίγα λόγια, όπως την έβρισκαί ένα παλιό χειρόγραφο.

Έβειν την εποχή —τόν μεσαιώνα— η Βερώνη, η γνωστή Ίταλική πόλις, διατελούσε υπό την κυριαρχία του άρχοντος Βαρθολομαίου νεύ λά Σαλία και βρισκόταν σε μεγάλο αναβασιμό.

Η έπαρνώστερες και ισχυρότερες οικόγένειες της πόλεως χωρόζοντοσαν από παλαιά μιση και διαρκώς ιπνώθιμενε ή μιά την άλλη. Τη μεγαλειότερη όμως μεταξύ τους έχθρα την είχαν δυό κυρίως οικόγένεια : ή των Καπουλιέτων και ή των Μοντέγων.

Οι Καπουλιέτοι μισούσαν θανάσιμα τους Μοντέγους και οι Μοντέγοι δέν έβλεπαν ποτέ με καλό μάτι τους Καπουλιέτους.

Έν τούτους υπήρχαν έποχές, που ή άλλημαχόμενες οικόγένειες καπέταναν τους άγώνες των και διατηρούσαν, φαινομενικά τουλάχιστον, κάποιες φιλικές σχέσεις.

Μιά τέτοια εποχή οι Καπουλιέτοι έδωσαν μεγαλοεπιτη χορό στις εύρωχες αίθουσες του μεγάρου τους και προσκάλεσαν σ' αυτόν, μεταξύ των άλλων, και τους άνιψήλους των Μοντέγων.

Οι Μοντέγοι, για να μην ύστερησαν σε εύγένεια, δέχτηκαν την πρόκληση και πήγαν. Μαζύ με τους οικείους του πήγε και ο Ρωμαίος, ένας νέος που διακερνόταν μεταξύ όλων των συναμιχών του για την ύμορφιά του προσώπου και την τόλμη πής ηρχής του.

Από όλες τις κοπέλλες που βρισκότουσαν στο χορό, μονάχα μιά προσέλεινε το ένδιαφέρον του δό βλέμμα του νέου. Κι' αυτή ήταν ή Ίουλιέττα των Καπουλιέτων, μιά νέα με δροσερή ύμορφιά και σπάνια ηυχμιά χαριόματα.

Μέσα στην καρδιά του Ρωμαίου και της Ίουλιέττας γεννήθηκε απ' την πρώην στιγμή ένα άμοιβαίο αίσθημα, μιά άγάπη τρολλιή και παράφορη.

Άγαπήθηκαν, άγαπήθηκαν θεομά, παθητικά, φιλοερό.

Από τη βραδεία του χορού, ή Ίουλιέττα έχασε τη γαλήνη του νού της. Μονάχα τον Ρωμαίο σκεφτότανε και κρυφαστανότανε.

Μά και ο Ρωμαίος ήταν τρολλιός για την Ίουλιέττα. Δέν μπορούσε να ζή, χωρίς να την βλέπει. Καπόρθησε τότε να στείλει στην Ίουλιέττα ένα φιλοερό έρωτικό γράμμα, ζητώντας της συνέντευξι.

Η νέα δέχτηκε. Ποθύσε και ή έδια να βλέπει τον άγαπημένο της, να μιλάει μαζί του, να τον σφιγγει στην άγκαλιά της. Κι' άρχισαν να μιναίε τους φαντασθ.

Όταν ένύχτηνε καλλά, ή Ίουλιέττα κρεμώσε από την ταράτσα του μεγάρου της μιά κανάθη σκάλα και ο Ρωμαίος ανέβαινε μ' αυτή νοικά της.

Πέρισσαν έτσι νύχτες και νύχτες έρωτικής εύτυχίας και απολαύσεως.

Αλλά ή νυχτερινές και λαθηραίες αυτές συνεντεύξεις άνησυχούσαν ύπεροβολικά την Ίουλιέττα, ή όποια έπιθυμούσε να νομιμοποιήσει τέλιος τις σχέσεις της με τόν λατρεινό της. Τό ειπε αυτό στο Ρωμαίο και ο νέος σφιμήθηκε μαζί της. Έκάλεσαν τότε έναν λερότα, τόν Λαυρέντιο, και έτέλεσαν κοινά τους γάμους των. Αλλά ή εύτυχία των δυό έραστών δέν έδωκαίσε ποιά, γιατί κάθε ώραίο σ' αυτόν τον κόσμο εινε και έφημερο.

Τά οικογενειακά μιση των Καπουλιέτων και των Μοντέγων, που είχαν κάποις κοπάσις, βαναφούντουσαν όμηκωότερα και μιά μέρα ο Ρωμαίος, επάνω στην παραφορά του θιμού του, σκότωσε τόν Θεοδόλο, τόν αδελφό της σύζυγού του, της Ίουλιέττας.

Η Ίουλιέττα, όταν έμαθε τόν θλιβερό αυτό περιστατικό, έκαλενε παροφάτα. Από τη μιά μεριά έχανε τόν αδελφό της και από την άλλη πην ελιόδια με φανερώση μιά μέρα στους δικούς της τόν κωροπό δεσμό της με τόν Ρωμαίο.

Ο Ρωμαίος, ύστερ' απ' τόν φονικό που έκανε, αναγκάστηκε να

δροπατεύσει άμέσως απ' την πατρίδα του, χωρίς να μπορέσει ν' άποχαρηθήση την άτυχη Ίουλιέττα του.

Φεύγοντας απ' τη Βερώνη, πήγε και ζήτησε άσυλο στη Μάντονα, απ' όπου καπόρθησε να διατηρή με τη γυναίκα του μυστική άλληλογραφία. Μά ή θλιμή της Ίουλιέττας ήταν πια μεγάλη. Δέν μπορούσε να ζήσει χωρίς τόν άγαπημένο της.

Οι δικαί της, βλέποντας τόν πόνο της τόν μεγάλο και μη μπορώντας να φαντασθουνε την αίτια του, της πρότειναν να την παντρωθουν, και άρχισαν μάλιστα να γυροεινε γαμφο.

Η θλιμή της Ίουλιέττας μεγάλιασε τότε πολύ, γιατί δέν τολμούσε να τους φανερώση τόν τρομερό της μυστικό και ν' άποσοθήση τη λύσα που έτοιμαζαν.

Αλλά ο καλόκαρδος έφημερός, που την ειχε στεφανώσει και που γνώριζε τόν μυστικό της, συμπόνουτας την τυχή της την τραγική, άποφάσισε με κάθε τρόπο να τή σώσει.

Έφτιασε λοιπόν ένα ναρκωτικό, τόν όποιο ή νέα θα έκανε και θα παρωσιάζε όλα τα συμπτώματα του θανάτου.

Η Ίουλιέττα βρήκε τη λύσα αυτή θωτήρια, έφ' όσον μάλιστα ο πάτερ Λαυρέντιος της ύποσχέθηκε πως θα την επανέφερε έγκαιρος στις αίσθησεις της και θα την έσπελε μεταφωμισμένη στη Μάντονα προς συνάντηση του Ρωμαίου. Έτσι άδίστακτα τόν ναρκωτικό και ύστερα από λίγα λεπτά την βρήκαν πάνω στο κρεβάτι της άναίσθητη... νεκρή!...

Η κηδεία της νεαρής άρχοντοπούλας έγινε με κάθε πομπή και έπαισιμότητα. Η Ίουλιέττα ποσοθηπήθηκε από φέρετρό της γυμμένη με τόν πλουσιώτερο φόρεμά της και στολισμένη με κάπαστρα κρίνια, σύμβολα της άγνότητός της.

Οι συγγενείς και φίλοι, που παρηκολούθησαν την κηδεία, μετέφεραν τόν φέρετρό στο παρεκκλήσια του νεκροταφείου και τόν άρσησαν εκεί για να βάλουν την άλλη μέρα τη νεκρή στον κοινό τάφο των Καπουλιέτων.

Ο Ρωμαίος, που βρισκότανε πάντα στη Μάντονα, έμαθε αύθιμερόν τόν τραγικό μήνυμα και χωρίς να λογαριάσει πίστοε, έτρεξε σάν τρολλιός στην πατρίδα του. Ήταν νύχτα πια και ο νέος, μη ύπατευόμενος τόν τέχνασμα του πάτερ Λαυρέντιου, τρωπασσε στο παρεκκλήσια του νεκροταφείου και άρχισε να βρέχει με τά δάκρυά του τά σάβανα της πεθαμένης.

Επάνω στην παραφορά της θλιμείας του, ο δυστυχισμένος εξόριστος ειδε πως δέν ειχε πια καμιά θέα στη ζωή και, βγάζοντας ένε ένα δραστακότατο δηλητήριο, με τόν όποιο ειχε έφροδιαστεί για ώρα άνάγκης.

Τη στιγμή όμως που ο Ρωμαίος άγωνόυσε και έννοιωθε τόν θάνατο να τού παγώνη τά μέλη, ή Ίουλιέττα άρχισε να συνέρχεται. Σπρώθηκε σιγά—σιγά επάνω, λιποθύηκε από τά σάβανά της και, βλέποντας τόν άγαπημένο της πλιά της, τόν άρταξε στην άγκαλιά της.

Αλλά ήταν άργά πια. Τόν τρομερό δηλητήριο ειχε κάμει την ένέργεια του και ο Ρωμαίος ξεψύχησε με τρομερούς σπασμούς μέσα στην άγκαλιά της άγαπημένης του.

Τότε πια ή Ίουλιέττα, βλέποντας τόν λατρεινό της σύζυγο νεκρό, άρταξε τόν σπιλέττο του και τόν βύθησε σιά στήθη της!...

Κι' όσον ύστερα από λίγη ώρα, έφτασε στο παρεκκλήσια ο πάτερ Λαυρέντιος, δέν βρήκε εκεί παρά δυό πτώματα....

ΚΑΤΑΡΕΣ ΤΟΥ ΖΑΓΟΡΙΟΥ

Νά μη σου γελώση τ' άρελιά,
Νά σου φέρουν τά λείσα (κοιμήματα του σώματός σου).
Νά σου πομπήση ο Χάρος την καρδιά.
Νά σου ρέψουν τ' άντερα.
Νά σου φάν τ' σπάρα.
Άνώλυτος να γίνης.
Νά μη σε βρη τ' Άγιαννοσ (ή τ' Άγιωργιοσ, κ.λ.π.).
Νά μαζώχη τ' καρδιά σου κουδάρα.

Ο κοινός τάφος του Ρωμαίου και της Ίουλιέττας, στη Βερώνη.